

El somni de la «sociovergència»

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 22 d'octubre de 2008

El congrés d'Unió Democràtica no ha trencat el guió previst. Tot s'ha produït seguint mil·limètricament la voluntat de Duran i Lleida: reforçament del seu lideratge i aprofundiment calculat en la identitat diferenciada del partit democratacristià. A banda dels elements de contingut més obertament ideològic, Duran ha fixat línies de distància política respecte del soci de la federació molt visibles en el doble escenari català i espanyol.

En l'escenari espanyol, preveient la participació en la governació de l'Estat. I, en l'escenari català, desmarcant-se de manera inequívoca del projecte de referència de la cúpula de Convergència: la Casa Gran del Catalanisme. Però l'aposta més efectista és l'apologia rotunda de la fórmula de govern preferida per la societat benpensant catalana: la gran coalició entre el PSC i la federació nacionalista. Ni tripartit d'esquerres, ni tripartit a la basca (CiU-ERC-ICV), ni coalició nacionalista (CiU-ERC). Segons Duran, la *sociovergència* seria la millor opció. L'única que garantiria estabilitat institucional; seria forta davant Madrid i garantiria voluntat política i eficàcia en la realització de les infraestructures que cal abordar amb urgència (quart cinturó, MAT...).

La proposta és bàsicament instrumental. Per començar, no és viable sense passar prèviament per les urnes. Ara com ara, no interessa a ningú. Però permet reforçar la imatge d'un Duran plenament instal·lat en la centralitat política. Aquí i a Madrid. Amb la incertesa que hi ha en la

política catalana, l'aposta per la centralitat moderada i dialogant podria ser una molt bona inversió a mitjà termini.

És, efectivament, la *sociovergència* una fórmula de govern carregada de tants atributs com suggereix el líder democratacristià? Evidentment, contrasta de manera notòria amb la imatge d'imprevisibilitat de la política catalana dels darrers cinc anys, però podria tenir més inconvenients que avantatges.

Els governs de concentració nacional o grans coalicions transversals acostumen a ser aconsellables en situacions excepcionals de crisi. Aquesta era, per exemple, una opció que es podia tenir en compte fa justament cinc anys. Quan teníem al davant una densa agenda de canvi de cicle polític: nou Estatut, nou sistema de finançament, llei de l'audiovisual, llei electoral i llei territorial (encara pendents...).

Però l'elaboració i aprovació del nou Estatut i la negociació del nou finançament s'han abordat sense ni tan sols articular un sòlid esquema d'unitat d'acció del catalanisme.

No es veu, doncs, quina pot ser ara la urgència d'una gran coalició que, a la pràctica, exclogui del debat polític més d'un terç de la representació parlamentària catalana. Semblaria, més aviat, que, després dels 23 anys de governs del mateix color, la política catalana necessita madurar assajant les alternances construïdes des de la cultura del pacte i la coalició.

Segur que és millor que córrer el risc de caure en la temptació del *priïsme* mexicà.